

Dr Marv Wilson, Prorocy, Sesja 23, Ostatnie słowa o Micheaszu i Izajaszu

© 2024 Marv Wilson i Ted Hildebrandt

To jest dr Marv Wilson w swoim nauczaniu o prorokach. To jest sesja 23, Ostatnie słowa o Micheaszu i Nauczanie o Księdze Izajasza.

W porządku, jestem gotowy, aby zacząć.

Pomódlmy się na rozpoczęcie tygodnia. Ojcze, dziękujemy Ci za ten dzień. Początek kolejnego dnia, kolejnego tygodnia. Cieszymy się, że każdego dnia z nami rozmawiacie. Rozmawiasz z nami przez Ducha, który w nas mieszka. Rozmawiasz z nami za pośrednictwem mądrych rad bogobojnych przyjaciół.

Rozmawiasz z nami na kartach historii Kościoła, gdy zastanawiamy się nad tym, czego dokonałeś na przestrzeni wieków poprzez swój lud, lud zamieszkały przez ducha. Rozmawiasz z nami poprzez Pismo Święte. Dziękujemy Ci, że Pismo Święte żyje.

Rzeczywiście ma przesłanie nie tylko dla nas, ale dla każdego pokolenia. Pomóż nam słuchać, gdy mówisz. Pomóż nam wziąć dla siebie to, co sprawi, że z każdym dniem będziemy coraz bardziej ludem Bożym, do jakiego nas powołałeś. O Twoją pomoc w tej godzinie proszę o Twoją obecność przy mnie jako nauczycielu i każdym z nas, gdy wspólnie się uczymy. Przez Chrystusa Pana naszego, modlę się. Amen.

OK, to jest nasz tydzień na seder paschalny. To tylko ostatnie zameldowanie. To będzie znowu święto.

Śpiew, liturgia, poezja, jedzenie historii – każdy przedmiot na stole jest przypomnieniem Exodusu, odkupienia. Więc powinniśmy się teraz dobrze bawić. Kristen, będziesz prowadzić.

Czy powiedziałaś sobie, że to w sumie sześć? To w sumie siedem. Oh okej. Świetnie.

Bardzo dobry. Czy ktoś tu jeszcze prowadzi? OK, myślę, że zmieścimy prawie wszystkich. Mam kilka innych samochodów, które właśnie sprawdzam.

A teraz kilka ostatnich słów na temat Micaha. A dzisiaj chcę zająć się Izajaszem, który żyje współcześnie Micheaszowi. Podczas gdy Izajasz ma wiele do powiedzenia na temat Mesjasza, nie jest zaskakujące, że Micheasz ma również materiały na temat Mesjasza.

Chciałem tylko wrócić i wspomnieć o kilku rzeczach na temat rozdziału 5. Ty, Betlejem Efrata. Zatem ten fragment z 5.2, który jest poruszany w Ewangelii

Mateusza, Mateusz 2.5, utożsamia miejsce narodzin Jezusa z tym konkretnym fragmentem. Czy zatem ten fragment jest mesjański? Czy mówi nam o Chrystusie? No cóż, Matthewan Hebrajska wspólnota chrześcijańska z pewnością chciała nawiązać te powiązania z Biblią hebrajską.

Efrata to okolice Betlejem. A ten fragment jest obrazem nie tylko przyjścia Mesjasza przez plemię Judy, o czym mowa przede wszystkim, jak pamiętacie, w Księdze Rodzaju 49:8-10. Jakub błogosławi swoje dzieci i mówi: Judo, laska władcy nie odejdzie od ciebie, dopóki nie przyjdzie ten, do którego należy.

Judo, będziesz jak lew lub lwiątko. A propos króla dżungli i jego członków rodziny królewskiej. To ciekawe, ponieważ Mark Chagall maluje swoje 12 witraży w synagodze największego szpitala na Bliskim Wschodzie, czyli Szpitala Hadassah w Jerozolimie.

Okno Judy jest koloru królewskiej czerwieni i przedstawia koronę wspartą na dwóch rękach. Biorąc zdjęcia z tego 49. rozdziału. Zatem byłby władcą.

Dawid oczywiście uosabiał tego jako namaszczonego według Bożego serca, króla-wojownika. I przyszedł z tego miasta Betlejem, a potem miał przyjść większy Dawid. Głębsze znaczenie jego pochodzenia pochodzi z dawnych czasów lub jego wyjścia dosłownie pochodzą z dawnych czasów.

Najgłębsze znaczenie tego jest oczywiście takie, że Jezus, jak wiemy z innych tekstów Pisma Świętego, istniał wcześniej. Zaprawdę, jest on odwieczny. Oraz Ewangelia Jana, która w pierwszym rozdziale utożsamia odwieczny logos z obecnym Ojcem.

Ten fragment mówi nam również o fakcie, że w epoce mesjańskiej zostanie usunięte zło społeczne i religijne. I zauważycie, że w wersecie 4 ten jest jak Dawid, który pasie swoją trzodę. W mocy Pana Mesjasz jest zawsze agentem Wszechmogącego i będą mieszkać bezpiecznie, bo teraz będzie wielki aż po krańce ziemi.

Jest to ostateczny rezultat epoki mesjańskiej. I odejście zła tego świata i pojawienie się tego, o czym mówiliśmy w rozdziale 4. Przekuwanie mieczy na lemiesz, włócznie na sierpy ogrodnicze. Ludzie mieszkali bezpiecznie poza murami miasta, pod winoroślą i drzewem figowym, gdzie w gminie uprawiano rolnictwo.

Nie trzeba było więc szukać ochrony w ścianach. Zatem Micheasz rzeczywiście mówi nam o epoce mesjańskiej, która wiąże się z pewnymi radykalnymi zmianami w usuwaniu zła społecznego, zmianami politycznymi, odnową religijną tego świata, uprzedzeniem tego, o czym Izajasz będzie mówił na odnowionej ziemi, w nowym niebie, i nową ziemię. Drugi fragment, do którego chciałem na krótko wrócić w rozdziale 6, mówiłem o RIV, co jest hebrajskim słowem oznaczającym oskarżenie i sprawę.

Słowo określające przedstawienie stanowiska przeciwko osobie oskarżanej. Więc jest to oskarżenie. Ten pozew przymierza, jeśli można tak powiedzieć, w rozdziale 6, jest skierowany przeciwko Izraelowi i zapoczątkowuje trzecią główną część księgi.

Każdy z trzech głównych segmentów Micheasza. Usłysz lub posłuchaj. Szema.

I ten ostatni, zaczynający się od rozdziału 6. Szemo, posłuchaj, co mówi Pan. Wstań i przedstaw swoją sprawę przed górami. I znowu góry i wzgórza reprezentują jury.

Być może reprezentują symbole niezmiennej sprawiedliwości. Na sali sądowej stali w milczeniu i słuchali oskarżenia Jahwe wobec Jego ludu. Prorok jest teraz rzecznikiem kogoś innego.

Tak więc Jahwe przedstawia swoją sprawę tutaj poprzez proroka. I Jahwe błaga przez proroka, a góry i pagórki siedzą w milczeniu, w cichym sądzie, słuchają, jak prawnik Micheasz przedstawia sprawę. Sprawa Pana sprowadza się do faktu, że Boże miłosierdzie było obfite dla Jego ludu.

Jego dawne miłosierdzie. W środę wieczorem wspólnie będziemy świętować największy cud, jakiego Bóg dokonał w Biblii hebrajskiej. I tak jest w wersecie 4. Wszystko w pewnym sensie w historii Żydów sięga wstecz do Exodusu i Synaju jako bliźniaczych filarów tworzących naród, które ukazały odkupicielską moc Boga i Jego miłość przymierza, dając im objawienie.

I tak te dwie rzeczy splotły się w ciągu 50 dni, które Żydzi co roku świętują od kilku tysięcy lat. Pascha, 50 dni później, Szawuot, Pięćdziesiątnica, dzień narodzin kościoła chrześcijańskiego. I tak – mówi – wyprowadziłem was z ziemi egipskiej, wykupiłem was z niewoli.

Było to zatem cudowne wyzwolenie. Ale Bóg nie pozostawił Izraela samego. Dał im tych wspaniałych przywódców, Mojżesza, Aarona i Miriam.

Jedno z niewielu miejsc poza samym Pięcioksięgiem, gdzie te trzy księgi są wymienione w grupie. Świetni liderzy. A jeśli chcesz wiedzieć, co Biblia mówi o kobietach pełniących funkcje przywódcze w czasach biblijnych, zwróć uwagę na Miriam, która podczas wyjścia z Egiptu jest pierwszą kobietą, która służyła tym darem służby wraz z innymi kobietami w Shirat HaYam, świątyni Pieśń morską śpiewana z okazji wyjścia z Egiptu.

Bóg nawet unieważnia błogosławienie Izraela, gdy Balak chciał przekląć Izrael przechodzący przez Moab. Balaam błogosławi Izraela podczas jego dalszej podróży. Zatem Bóg ma sprawę przeciwko Izraelowi, ponieważ był Bogiem łaskawym.

I On uczynił te postanowienia, które w wersecie 5 nazywamy aktami zbawienia. Były to akty wygłaszania. On jest Bogiem wybawienia.

To jest kluczowy temat, ponieważ kiedy przychodzimy do Izajasza, to jest to imię. Izajasz oznacza, że Jahwe wybawia. I to są wielkie akty wybawienia.

Bóg wybawia Izraela od jego wrogów, którzy by go przeklinali. Bóg wybawia ją od tyranów w Egipcie. I tak, z powodu przeszłego miłosierdzia Bożego, nawet On nawiązuje do Jerycha, bo pamiętaj o swojej drodze do Gilgal.

Gilgal to pierwsze miejsce, w którym Izrael założył sklep po przekroczeniu Jordanu, w dolinie Jordanu, tuż obok Jerycha. Zatem Bóg przeprowadził ich przez całą rzekę Jordan. Izraelici mieli fałszywe pojęcie o tym, czego Bóg od nich oczekiwał.

A kiedy ludzie za bardzo zwracają się ku ceremoniom, rytuałom i pobieżnym praktykom religijnym, i podejrzewam, że po części jest to tym, przed czym wzbraniają się niektórzy chrześcijanie, i moim zdaniem, słusznie, kiedy chrześcijaństwo określa się jako religię, religia słusznie ma tę ideę wywodzi się z dwóch łacińskich korzeni i oznacza ponowne połączenie lub ponowne związanie, a ludzie są związani ze sobą poprzez różnego rodzaju wykonywane rytuały. Religia to coś więcej niż odprawianie rytuałów; albo robisz je sam, albo obserwujesz kogoś, kto je zakłada, abyś mógł wykonać rytuały. Istota religii biblijnej ma charakter relacyjny, a nie rytualny.

I to wszystko dotyczy tego Boga, który uczynił te wielkie cuda dla Izraela. Przez pustynię. I choć rytuał był pod wieloma względami ceremonią, sposobem na pomoc Izraelowi w zrozumieniu jej wiary, zawsze wskazywał na Boga stojącego za rytuałem.

I Bogiem, który wymagał od Izraela życia w określony sposób. Izrael był zbyt zajęty rytuałami, więc pojawili się prorocy i skorygowali to. Widzieliśmy to wielokrotnie u proroków.

Zatem Izrael wypowiada się w swojej samoobronie przed sądem i buduje tutaj crescendo. Zwróć uwagę na postępowanie pięciu pytań, każde większe od poprzedniego. A co jeśli przyjdę z całopaleniem? A co z rocznymi cielętami? A co powiesz na tysiące baranów? Dziesięć tysięcy rzek oliwy jest moim pierwotnym za moje przestępstwo.

Zatem niedoszlą odpowiedzią Izraela jest intensyfikacja systemu ofiarnego. Jezus nie podchwycił tego i nie poszedł drogą: potrzebujemy więcej praw, potrzebujemy więcej przepisów, potrzebujemy więcej rytuałów. Droga Jezusa była bardzo osobista.

Mówi, że jeśli stoisz przy ołtarzu i ofiarowujesz swój dar, i myślisz sobie: ups, mam z kimś problem. I muszę naprawić tę relację. Muszę się pogodzić, naprawić.

Mamy rozstanie. Zostaw swój dar przy ołtarzu, jak mówi Jezus, zapomnij o rytuale i idź naprawić relacje z bratem. Następnie wróć i zajmij się darem przy ołtarzu.

Jezus zawsze stawiał człowieka ponad techniczne wymagania prawa. Uzdrawiał w szabat, chociaż ludziom nie zawsze się to podobało. Zrywał zboże w szabat ze względu na pichua hanefesz było najwyższym przykazaniem w Biblii.

Ochrona życia miała pierwszeństwo przed innymi ustawodawstwami lub prawami. Jezus przyjął spersonalizowane podejście. Czego zatem wymaga Pan? Micah podsumowuje to wszystko.

Pokazał ci, człowiecze, co jest dobre i czego wymaga od ciebie Pan? I tak te trzy główne zasady religii hebrajskiej: czynienie zła, czynienie tego, co właściwe, miszpat, sprawiedliwość, uczciwość, równość w kontaktach z ludźmi, hesed, lojalna miłość do Wszechmogącego, która pozwala ci postępować życzliwie i z miłością ze swoim sąsiadem. Na koniec, pod koniec ostatniej godziny, wspomniałem o zenyucie, które jest stosunkowo rzadkim słowem w Biblii hebrajskiej, ale wzywa do skromności. Nie afiszuj się tym.

Nie bądź arogancki w kwestii swojej wiary. Nie bądź domniemany. Kroc przed Wszechmogącym z pokornym duchem, ostrożnie i delikatnie poruszając się.

To, co znajduje się w innych miejscach Biblii, bywa określane mianem pokornego serca. I tak, idąc przed Królem Wszechświata, postępujesz ostrożnie. Postępujesz bardzo ostrożnie przed Panem.

A więc w ten sposób Micah kończy sprawę. Ważne jest to, jak żyjesz. Nie rytuały, które wykonujesz.

I choć rytuały rzeczywiście mogły być ważne i wymagane od każdego Żyda, zawsze wskazywały poza siebie. Kiedy religia staje się mechaniczna, jak widzieliśmy w Amos 5, a nie osobista, wskazując poza siebie. Nie służyło to zamierzonemu przez Boga celowi.

W porządku, w związku z tym chcę dzisiaj porozmawiać o Izajaszu. Mam zarys dla Izajasza. Rozprowadzę, zaoszczędzę trochę czasu.

Daje to jedynie ogólny pogląd na to, jak zbudowana jest książka. Zauważysz, że książka składa się z trzech głównych części. Księgi 1-39 to przede wszystkim wydarzenia, które mają miejsce za czasów Proroka.

Sąd nad grzechami Judy i czterech narodów otaczających Judę również zostanie osądzony. Następnie dochodzimy do tej fascynującej części księgi 24-27, którą niektórzy uczeni nazywają apokalipsą Izajasza.

Gdzie teraz wybiega daleko w przyszłość. Co się stanie z ludem Bożym? Co się stanie z tą ziemią? A co ze zmartwychwstaniem? Bardzo ważna część. Ponieważ twoi żydowscy przyjaciele wierzyli w zmartwychwstanie przed tobą.

Jedną z rzeczy, które judaizm dał chrześcijaństwu, była wiara w zmartwychwstanie. A dwa najmocniejsze fragmenty wiary w zmartwychwstanie pochodzą z apokalipsy Izajasza. Następnie następuje przerywnik historyczny 36-39, który opowiada nam o chorobie Izajasza.

Opowiada nam o wielu innych wydarzeniach, które miały miejsce między Izajaszem a ówczesnymi władcami. A ostatnia część książki jest poświęcona pocieszeniu. Przede wszystkim wygnańcom.

Obietnica odkupienia przez cierpienie. Z tego pochodzi nasz wspaniały materiał dotyczący Księgi Izajasza 53. I ostateczne powszechne panowanie Boga poprzez przyszłą chwałę Syjonu, gdy zakończy księgę w ostatnich siedmiu rozdziałach.

Powrócimy do tego i zajmiemy się pewnymi aspektami tego zagadnienia aż do końca kursu. Dzisiaj chciałbym przedstawić Izajasza. Kim była ta osoba.

Całkiem ogólny obraz proroka. Jego tło. A jeszcze w tym tygodniu porozmawiamy o stylu literackim Izajasza.

Jego książka to poetyckie arcydzieło. Porozmawiamy także o problemie autorstwa Izajasza. Yeshayahu to jego imię.

Jeszajahu. Nie mamy zbyt wielu studentów w college'u o tym nazwisku. Ale mieliśmy jednego dwa lata temu.

Teraz skończył studia. Fakt, że w języku hebrajskim czyta się od prawej do lewej. Kilku z was uczyło się hebrajskiego i rozpoznajecie rdzeń „yasha”, który oznacza wybawienie, zbawienie, wyzwolenie.

A yahoo na końcu jest skróconą formą słowa Yahweh. Zatem imię Izajasz odnosi się do Jahwe, który zbawia lub że zbawienie pochodzi od Jahwe. Czasami nazywa się go prorokiem ewangelikalnym, ponieważ słowo ewangelikalny pochodzi od greckiego słowa euangelion, oznaczającego dobrą nowinę, radosne ogłoszenie.

Albo jednym słowem ewangelia. A Izajasz głosi dobrą nowinę Bożą i wyraża ją częściej niż jakikolwiek inny prorok. Dobra nowina Boża ostatecznie nastąpi oczywiście w momencie przyjścia Mesjasza.

Ale zobaczymy, że ewangelie nie wymyśliły tej idei dobrej nowiny, ale tak naprawdę pochodzi ona wprost od Izajasza. Jest więc prorokiem ewangelikalnym, czasem nazywanym prorokiem mesjanistycznym. Jana 12:41 mówi, że widział chwałę Chrystusa.

Jeśli chodzi o ewangelię Jana, mówi on, że Izajasz widział przyszłego Chrystusa. Hebrajskim rdzeniem tego słowa ewangelia, czyli dobra nowina, jest b'ser . Wiele razy za rok usłyszycie kogoś z... cóż, prawdopodobnie usłyszycie go dziś wieczorem, jeśli o 11:35 włączycie w telewizji Kanał 5, Martina Bashira, który jest teraz pakistańskim chrześcijaninem i występuje w Nightline, który przejął władzę, gdy Ted Koppel, kilka lat temu na emeryturze.

Nightline to program w formacie informacyjnym. Słowo Bashir, Bashira lub jego odmiany często można spotkać w arabskim świecie chrześcijańskim. Nadając dziecku imię, używasz słowa dobra wiadomość.

Gospel może być imieniem lub nazwiskiem. Zwracam uwagę, że ma to semickie korzenie i oznacza ogłaszanie, przekazywanie lub przynoszenie dobrych wieści lub radosnej nowiny. Słowo ewangelia, dobra nowina, radosna nowina pojawia się w Izajaszu zazwyczaj poprzez słowo Mivaseret .

Jeśli opuścisz Jerozolimę i udasz się w stronę Tel Awiwu, jeśli będziesz zmierzać na lotnisko, na głównej autostradzie zobaczysz znak z napisem Mivaseret , od którego pochodzi nazwa jednego z zamkniętych przedmieść dzisiejszej Jerozolimy. Mivaseret to forma imiesłowowa w języku hebrajskim, która pochodzi od tego samego rdzenia, baser. A zatem, patrząc na pierwotne użycie tego słowa, zanim zobaczymy, jak jest ono użyte w Nowym Testamencie, Izajasz 40, werset 9. Powiedziałem już, że rozdział 40 brzmiał: Nachamu , Nachamu Ami.

Pocieszajcie, pocieszajcie mój lud. Pocieszyć kogo? Cóż, wygnańcy potrzebowali pocieszenia. Byli tam, w Babilonie.

I tak rozdział 40, werset 9 mówi: Ty, który przynosisz dobrą nowinę, Mivaseret , na Syjon, wejdź na wysoką górę. Ty, który niesiesz dobrą nowinę do Jerozolimy, lub Syjonie, zwiastunie dobrej nowiny, podnieś swój głos. I tutaj Bóg troszczy się o swój lud.

Zamierza ich odkupić. A to oznacza uwolnienie ich z wygnania i sprowadzenie do domu. A jeśli spojrzysz na 52,7, zobaczysz to jeszcze raz.

Oczywiście jest hymn, który usłyszycie w kręgach chrześcijańskich. Jakże piękne są ich stopy na górach. I 52,7, Izajasz mówi: Jak piękne są na górach stopy tych, którzy przynoszą dobrą nowinę.

Mivaseret . Ogłaszają, przekazują lub przynoszą dobre wieści. Paweł w Liście do Rzymian 10 i 15 używa tego samego wyrażenia.

Żeby ci o tym przypomnieć. Gdzie Paweł jest przesiąknięty księgą Izajasza w swoich pismach. 10,15 Paweł mówi: Jak piękne są stopy tych, którzy niosą dobrą nowinę.

I robi to oczywiście w rozdziale bardzo chrystologicznym. I fakt, że wzywa ludzi do wiary w dobrą nowinę Bożą w Chrystusie. Ten, który powstał z martwych.

Dlaczego zatem w słowach z 52:7 mowa jest o stopach tych, którzy przynoszą dobrą nowinę? Cóż, to zdjęcie prawdopodobnie przedstawia posłańca, który wraca, aby przekazać ludziom dobrą nowinę. Że bitwa się skończyła. Że zwycięstwo zostało odniesione.

A król i lud chcą otrzymać Mivaseret . Ogłoszenie dobrej nowiny. A ten przychodzi i ogłasza pokój.

I głosi zbawienie, co oznacza wybawienie. A zatem w pewnym sensie zapowiada to, jaka Boża dobra nowina będzie w Nowym Testamencie. Radosna zapowiedź Bożego dzieła w Chrystusie.

Jego życie, Jego cierpienie, Jego śmierć, Jego pogrzeb, Jego zmartwychwstanie, Jego wniebowstąpienie i Jego powtórne przyjście. Cały pakiet dotyczy Chrystusa i Jego dzieła odkupienia grzesznika. I to jest dobra nowina od Boga.

Nazywamy to Ewangelią. Jeśli jesteś we współczesnej Grecji i położnik otwiera drzwi przyszłemu ojcu, który czeka na to słowo, a jego żona rodzi, powiedziałaby: „Mam dla ciebie euangelion ”. Mam dla Ciebie dobrą wiadomość.

Radosne ogłoszenie. Jesteś dumnym ojcem ważącego 11 funtów i 7 uncji, sporej wielkości. I to jest zdrowe.

OK, to dobra wiadomość. W porządku, zatem dobra nowina od Boga w Chrystusie. I to jest dobra wiadomość, którą posłaniec może przekazać po usłyszeniu o zwycięstwie, o ogłoszeniu pokoju i istnieje poczucie, że ogłoszono pokój.

Pokój mamy z Bogiem przez Pana naszego Jezusa Chrystusa. Jest pokój z Bogiem. A wtedy pokój Boży przychodzi do wierzącego poprzez dobrą nowinę Bożą.

W porządku, więc LXX używa tutaj euangelionu . Dobra wiadomość od Boga z Mevassarit. Kilka rzeczy na temat tego, jak Nowy Testament używa Izajasza.

Nowy Testament cytuje Izajasza i nawiązuje do niego ponad 400 razy, co oznacza, że autorzy Nowego Testamentu byli przesiąknięci myśleniem mesjanistycznym lub

izajaszowym . Spośród 66 rozdziałów Księgi Izajasza, 47 z tych 66 rozdziałów zawiera aluzje lub cytaty, co oznacza, że cała księga Izajasza była bardzo dobrze znana w czasach Starego Testamentu. W Qumran, gdzie odnaleziono Zwoje znad Morza Martwego, wśród Zwojów znad Morza Martwego odnaleziono około 15 różnych rękopisów Izajasza.

Mówiłem już wcześniej i powtórzę jeszcze raz, że trzy najczęściej używane teksty, oparte na dwóch głównych źródłach, cytatach z Nowego Testamentu i liczbie rękopisów znalezionych w Qumran, wskazują, że Księga Powtórzonego Prawa, Psalmi i Izajasz to wielka trójka . Kopiowane częściej. Częściej cytowane.

I często zachęcam chrześcijan, którzy chcą zadać pytanie, od czego powinienem zacząć lekturę Starego Testamentu? Cóż, z pewnością przy tworzeniu większej liczby powiązań, łączeniu powiązań między Testamentami, są to prawdopodobnie trzy bardzo ważne księgi na początek. W Nowym Testamencie Księga Powtórzonego Prawa jest cytowana 96 razy. Nie mówiąc już o Dziesięciu Przykazaniach, które wielokrotnie powtarzają się w Nowym Testamencie.

Z Księgi Powtórzonego Prawa 5. Nie mówiąc już o tym, że Jezus powiedział, że najważniejsze przykazanie Starego Testamentu znajduje się w Księdze Powtórzonego Prawa. Kochaj Pana, Boga swego, wszystkim, co masz. Jest tam więc mnóstwo ważnych materiałów.

Nie mówiąc już o pokusach Chrystusa. Nie samym chlebem człowiek będzie żył. Nie będziesz kusił Pana, Boga swego.

Kiedy Jezus potępia szatana, te trzy pokusy dwa razy na trzy cytuję Księgę Powtórzonego Prawa w swoim życiu osobistym. Zatem znaczenie tego materiału czerpią z niego pisarze Nowego Testamentu. W Psalmach 20% cytatów w Nowym Testamencie pochodzi z Psalmów.

Więc one też były bardzo, bardzo ważne. I pamiętajcie, że nie moglibyście zostać dopuszczeni do najwyższego stanu duchowieństwa przed rokiem 400, dopóki nie zapamiętaliście wszystkich 150 Psalmów. Była to więc kultura bardzo ustna.

Psalmi stały się księgą hymnów wczesnego Kościoła. Paweł mówi do Koryntian: Kiedy się spotykacie, jeden z was ma Psalmon , który jest słowem zapożyczonym. Jak wiemy, słowo to pojawiło się dzisiaj w języku angielskim.

Psalmon . Zatem ludzie spotykali się i dzielili się didache , nauczaniem. Dzielili się psalmonem .

Wstawali i recytowali Psalmi. Jedno z najbardziej niewiarygodnych doświadczeń, jakie kiedykolwiek przeżyłem ze studentem Gordon College, miało miejsce wiele lat

temu, kiedy przedstawiłem wam oświadczenie na temat nauki Psalmów. Miałem okazję prowadzić 90-minutowy program w miejscowej synagodze.

Rabin powiedział: „No cóż, dlaczego nie nakręcicie programu ze studentami Gordona na temat chrześcijańskiego doceniania dziedzictwa hebrajskiego? Zapytałem więc dwie osoby z moich klas, które zaprosiłem do udziału, jeśli miałybyście wziąć udział w tym programie, co chcielibyście robić? Pomyśl o tym. Następnie oddaj mi kartę.

Więc ten uczeń musiał wtedy uczyć się ze mną hebrajskiego. I nie mówił zbyt wiele po hebrajsku przez pięć czy sześć tygodni. I nie wiedziałem dlaczego.

Skończyło się na tym, że powiedział mi to na tydzień przed sfinalizowaniem wszystkiego na temat programu. Mówi: „Uczę się na pamięć Psalmów”. Nie dlatego, że chcę należeć do najwyższego stanu duchowieństwa, ale dlatego, że powiedziałeś, że było to tak ważne w życiu wczesnego chrześcijaństwa. Dlatego nie uczyłem się zbyt wiele po hebrajsku.

Więc mu powiedziałem i powiedziałem: Janie, jeśli uczysz się Psalmów, może wstaniesz przed synagogą i zacytujesz Psalm? I pomyślałem, że z nim żartuję. Powiedziałem: „No cóż, dlaczego nie wejdiesz tam i nie wyrecytujesz Psalmu 119, który, jak wielu z was wie, ma 176 wersetów? Mówi, że właściwie tego nauczyłem się pierwszy, bo wiedziałem, że to będzie najgorsze i najtrudniejsze do nauczenia się.

Jasne, wstanę i to wyrecytuję. Cóż, miałem około 15 uczniów z Gordona, których musiałem wziąć udział w programie, więc wiedziałem, że samo wykonanie Psalmu 119 zajmie cały wieczór. Powiedziałem: „No cóż, nie możesz zrobić całego Psalmu”.

To by po prostu trwało zbyt długo. Cóż, mówi Jan, kiedy dotrzemy do synagogi, dlaczego nie powiesz mi, jakie wersety chcesz, żebym zrobił, a ja po prostu to zrobię. Powiedziałem: jesteś pewien, że to zrobisz? Powiedział, że pewnie.

Właściwie przez te pięć lub sześć tygodni nauczył się sześciu Psalmów. Przepraszam, 15 Psalmów. Nie sześć Psalmów.

Nauczył się 15 Psalmów. Nauczył się Psalmu 119. Zadzwoiłem do niego, a on o tym nie wiedział i recytował przed synagogami wersety od 50 do 100.

Psalm 119. I zrobił to bezbłędnie. Zapierało dech w piersiach, gdy wszyscy nasi żydowscy przyjaciele słuchali recytacji Psalmów przez studenta Gordon College.

Ich Psalm. I było to dla wszystkich prawdziwe wyzwanie. Teraz zna na pamięć 15 Psalmów.

Aby tego dokonać, nie musiał iść do Gordon College. Zrobił to samodzielnie. Ale wpadł na ten pomysł w Gordon College.

To jedna z najlepszych rzeczy, jakie moim zdaniem przejął od Gordona. W porządku, apostoł Paweł i inni byli przesiąknięci tymi Psalmami i szeroko z nich czerpali. A ciekawą częścią Psalmu 119 jest to, że przypomina nam, że wszystko w Biblii Hebrajskiej ma swoje korzenie w pierwszych pięciu księgach Biblii Hebrajskiej.

Ponieważ Psalm 119 jest celebracją pierwszych pięciu ksiąg Biblii i wezwaniem, aby do nich powrócić. Statuty, przykazania, rozporządzenia, słowa, przykazania, ustawy. Wszystkie te rzeczy, które Bóg wyłożył w pierwszych pięciu księgach Biblii, w tym Psalmie radują się, jak te rzeczy wpływają na życie wierzącego i dlaczego należy się ich trzymać.

Tak więc Nowy Testament zawiera wiele materiału z Księgi Izajasza, a także z Księgi Powtórzonego Prawa i Psalmów. Trochę o pochodzeniu rodzinnym Izajasza. Patrząc na Izajasza, żeby przez chwilę uzyskać szerszy obraz sytuacji.

Królowie Judy. Król Uzjasz i Izajasz najwyraźniej byli kuzynami. Jak to działało? Cóż, królowie Judy, począwszy od Joasza, Amazjasza, a potem dochodzimy do Uzzjasza, który ma około 790 do 740 lat.

Dlatego datujemy Izajasza dokładnie na rok 740, ponieważ Izajasz 6 mówi, że w roku śmierci króla Uzjasza widziałem Pana. Wiemy więc, że powołanie Izajasza w 6 rozdziale Księgi Izajasza jest powiązane ze śmiercią Uzjasza. I trwało to aż do panowania Ezechiasza.

I zgodnie z tradycją został skazany na śmierć za Manassesa. Otóż Izajasz był synem Amosa. AMOZ zapisuje się inną literą hebrajską niż AMOS.

To jest Amoz. Według tradycji żydowskiej był on bratem króla Amazjasza. Zatem Izajasz byłby kuzynem króla Uzzjasza.

Jeśli Joasz miał dwóch synów, to Amacjasza i Amosa. W Liście do Hebrajczyków 11,37 znajduje się interesujące odniesienie. Czy to nawiązuje do Izajasza? Niektórzy uważają, że może. Pozwól, że ci to przeczytam.

To wiara sędziów i proroków. I co się stało z tymi ludźmi, jak Gedeonem, Barakiem, Samsonem, Jeftem, Dawidem, Samuelem i prorokami? Opowiada o tym, jak niektórzy cierpieli z powodu szyderstw i biczowania, a nawet łańcuchów i więzienia.

Byli ukamienowani. Zostały przecięte na dwie części. Byli zabijani mieczem i chodzili w skórach owczych i kozich, pozbawieni środków do życia, uciskani i maltretowani.

To wyrażenie przecięte na pół. Tak. Kto jest czym? Dwóch Izajasza.

Kto jest czym? Och, Amazjaszu. Oh okej. Amazjasz jest synem Joasza.

Pamiętajcie, że za czasów Joasza, który naprawił świątynię, nastąpiło wielkie przebudzenie. To była nieudana naprawa. I ludzie przynosili swoje pieniądze do świątyni i zbierano je do dużej skrzyni.

Potem następuje Amazjasz, a potem Uzzjasz. Więc tak to się rozkłada. Tak więc Joasz ma dwoje dzieci, Amacjasza i Amosa.

To oznaczałoby, że Izajasz i Uzjasz byli kuzynami. Wróćmy teraz do fragmentu Izajasza 11,37. Czy może to być nawiązanie do Manasses? Jedno z wczesnych źródeł pozabiblijnych podaje, że śmierć Izajasza miała nastąpić za panowania Manasses i że został on przepiłowany na pół.

Taka jest więc tradycja. Nie jest to potwierdzone biblijnie, ale jest częścią pozabiblijnego wczesnego źródła żydowskiego. Manasses był najgorszym królem ze wszystkich. Arcybałwochwalca historii Żydów. Według Biblii nie zrobił nic dobrego, z wyjątkiem tego, że dzień przed śmiercią okazał skruchę. To jedyna dobra rzecz, jaką zrobił.

Cała reszta Biblii jest katalogiem występków tego długo panującego króla Judy, który panował przez ponad pół wieku i był najgorszy z najgorszych. Izajasz miał dwójkę dzieci. Jeden z nich miał na imię Szjer Jozue i jest wspomniany w 7.3 Księgi Izajasza.

Każde z dwójki jego dzieci nosiło imiona o charakterze symbolicznym. Shier Joshua oznacza po prostu, że resztką powróci. Shub/ shuv oznacza powrót.

Szehir jest ideą resztki. Zatem powrót resztki był słowem nadziei. Druga nazwa przypomina powiedzenie Salt of La Machia dla drużyny Red Sox.

To najdłuższe imię każdego zawodowego baseballisty, które zajmuje cały tył jego munduru. Maher-Shalal-Hash-Baz długo by wzywał go na kolację. Macher oznacza szybki lub pośpieszny.

Shalal oznacza łup pochodzący z łupów wojennych. Hash to idea szybkiego. Ostatni BAZ dotyczy ofiary lub łupu.

Pospiesz się do łupu, szybko do łupu. Porozmawiamy o tle historycznym, w którym to się dzieje. Ostatnią rzeczą, o której wspomniałem, były Zwoje znad Morza Martwego.

Mam nadzieję, że wszyscy z Was kiedyś w życiu pojedziecie do Muzeum Izraela. Jedną z siedmiu głównych części jest Sanktuarium Księgi. Na wystawie znajduje się

zwój o długości około 30 stóp, będący repliką zwoju Izajasza znalezionej w Qumran, cały zwój.

Oryginał leżał tam przez kilka lat , ale ze względu na warunki atmosferyczne oraz chcąc go zachować i zapobiec zniszczeniu, wykonali faksymile kopię, którą można oglądać, spacerować i zobaczyć całą długość zwoju, który podkreśla dzisiejsze muzeum. Jest to jeden z około 15 różnych rękopisów Izajasza, które przenoszą nas z powrotem do czasów przed Jezusem. Niektóre z najwcześniejszych tekstów biblijnych, jakie posiadamy, pochodzą oczywiście ze Zwojów znad Morza Martwego.

W porządku, to tyle na dzisiaj, zaczniemy tutaj w środę.

To jest dr Marv Wilson w swoim nauczaniu o prorokach. To jest sesja 23, Ostatnie słowa o Micheaszu i Nauczanie o Księdze Izajasza.